

AUGMENTUM.

- Augmentum extensionis, vide extensio.
 Augmentum intensiois, vide intensio.
 Augmentum gratiæ non datur sine augmento charitatis. vii, 450, n. 5.
 Augmentum gratiæ et charitatis quod merentur actus remissi, non datur nisi ponatur actus intensior habitu præexistenti. vii, 438, n. 12; 554, n. 17.
 Augmentum formæ est duplex; intensivum et extensivum. vii, 430, n. 1.
 Augmentum extensivum formæ est etiam duplex; aliud penes partes subjectivas, aliud penes partes objectivas. vii, 430, n. 1.
 Augmentum extensivum formæ fit per additionem, non quidem qualitatis, sed vel subjecti, vel objecti. vii, 431, n. 4.
 Augmentum intensivum fit per hoc quod aliqua forma fit perfectior in eodem subjecto, et circa idem objectum. vii, 431, n. 4.
 Augmentum intensivum non convenit omni formæ. vii, 431, n. 4.
 Augmentum intensivum formæ non fit per destructionem unius qualitatis, et productionem alterius. vii, 431, n. 4.
 Augmentum intensivum non fit per additionem qualitatis ad qualitatem, sed per majorem radicationem in subjecto. vii, 431, n. 4, vide et Gratiæ charitatis augmentum.

AUGUSTINUS.

- Augustinus de Roma ita clare dicebat, quod Christus videbat Deum, sicut ipsum Verbum divinum videt Deum. v, 179, n. 25.

AUREOLA.

- Aureola martyrii tantum martyrio in re suscepto correspondet. vi, 85, n. 18.
 Aureola virginitatis non amittitur per deflo-rationem involuntariam, sed voluntariam. v, 86, n. 20.

AUXILIUM.

- Auxiliorum divinatorum de efficacia disputare aut tractatus edere ab Urbano VIII prohibi-tum. iii, 141.

- Auxilium divinum, et concursus divinus an idem sint. iii, 175, n. 1.
 Auxilium sufficiens quid. iii, 182, n. 14.
 Datum fuit primo homini. iii, 183, n. 15.
 Admissum fuit a Pelagianis. iii, 183, n. 15.
 Sub qua calliditate. iii, 196, n. 10.
 Auxilium divinum operans est respectu primi actus voluntatis, et cooperans respectu actus ad quem voluntas se movet, et sibi imperat. iii, 388, n. 8.
 Auxilium divinum quomodo est in nostra potestate. iii, 448, n. 39.
 Auxilium divinum an frustrari possit. iii, 455, n. 53, 54.
 Auxilii sufficientis negatio est effectus reprobationis. iii, 87, n. 28.
 Ad rationem auxilii sufficientis Dei aliquid concurrat ex parte cognitionis quasi speculative circa bonum supernaturale, scilicet cognitio arida, sufficiens ad informandum dictamen indifferens, etc. iv, 222, n. 29; 985, n. 6.
 De auxilio Dei generali seu debito, et de speciali seu non debito. iv, 918, n. 35.
 Angelus malus consequi voluit beatitudinem per virtutem suæ naturæ, non tamen sine Deo in naturam operante, sed bene sine Deo auxilium gratiæ conferente. iv, 950, n. 34; 953, n. 37.
 Actus diversi auxilii divini, quorum unus se habet ex consequenti ad alium, pertinent ad idem instans. iv, 769, n. 12, vide homo et nox.
 Auxilium omne extrinsecum ab excitatione intellectus, et propositione objecti incipit. v, 249, n. 14.
 Auxilium efficax quomodo sit debitum beato ad implenda præcepta, v. 276, n. 80, vide beatus.
 Auxilium efficax quomodo servet libertatem actus. v, 436, n. 24.
 Auxilium vide gratia, gratia actualis, gratia cooperans, gratia operans, etc.
 Auxilium speciale, vel generale ad quæ opera requiratur, vide concursus, gratia specialis. intentio, voluntas,
 Auxilia specialia connaturalius est dari homini justo quam peccatori, cum iste sit indignus talibus auxiliis. vi, 781, n. 1.
 Auxilium divinum, seu concursus non potest consistere formaliter in operatione aliqua, seu actu causæ creatæ. vi, 805, n. 9.
 Auxilium divinum qualitas est, non per modum permanentis data, sed per modum transeuntis. vi, 809, n. 20.
 Auxilium supernaturale, vide gratia supernaturalis.
 Auxilium sufficiens, vide gratia sufficiens.
 Auxilium sufficiens ad perseverandum, vide perseverantia.

- Auxilium efficax, vide gratia efficax.
 Auxilium efficax in quo distinguatur ab habitu. vi, 253, n. 30.
 Auxilium efficax in ordine ad omnes actus virtutum possumus, et debemus petere a Deo. vii, 793, n. 7.
 Auxilium sufficiens ad opera virtutum, licite petimus, vii, 793, n. 7.
 Auxilium quod antecedit orationem, datur ut oremus, sed non cadit sub oratione. vii, 793, n. 7.
 Auxilium divinum supernaturale quoad modum, et non quoad substantiam non constituit objectum formale spei theologicæ. vii, 337, n. 32.
 Auxilium tunc est supernaturale quoad substantiam quando ordinatur ad finem supernaturalem. vii, 337, n. 32.
 Auxilium sufficiens probabile est speculative aliquando denegari a Deo. vii, 345, n. 19.
 Quod autem huic, vel illi in particulari denegetur non potest practice existimari sine temeritate. vii, 345, n. 19.
 Optime secundum antiquum Ecclesiæ usum auxilium appellatur qualitas physica. viii, 430, n. 28.
 Concessio auxiliorum sufficientium non bene ipsis usuris pertinet ad providentiam generalem, non autem ad prædestinationem. viii, 407, n. 49.

AVARUS.

- Avarus, vide luxuriosus.

AVERSIO.

- Aversio a Deo est in omni peccato. iv, 938, n. 16.
 Sed est consequens in aliis peccatis a superbia. iv, 938, n. 16.

BABYLON.

- Babylon magna in Apocalypsi urbem Romæ significat. vii, 204, n. 15.

THEOLOGIA X.

- Aversio a Deo, vide Deus et peccans mortaliter.
 Aversio a lege, vide peccans mortaliter.
 Aversio a Deo duplex est: alia formalis, alia objectiva, et hæc secunda invenitur in vitiis, contra virtutes theologicas, in qua aversione ratio aliqua boni invenitur. v, 465, n. 14.
 Aversio non privative, sed contrarie sumpta est quid formale in peccato secundum D. Thomam. v, 715, n. 67, vide et peccatum gravitas.
 Aversio a Deo fine naturali nequit tolli quin auferatur etiam aversio a Deo, ut fine supernaturali, cum sit indivisibilis privatio. vi, 756, n. 28; 772, n. 5; 775, n. 2.

AVERTO.

- Averti a bono incommutabili dupliciter contingit secundum D. Thomam. v, 151, n. 44.

AVIS.

- Aves subtilioris substantiæ sunt piscibus, et habent humidum magis aereum, quam aqueum, quod eorum volatus indicat; et gustus, seu esus, quia delicatorem præbeat substantiam in alimentum. ii, 756, n. 9.
 Aves ex quo subtiliori formatæ sunt quam pisces. ii, 756, n. 9.
 Omnes species naturales avium, et piscium fuerunt productæ in ea individuum multitudinem quæ sufficiebat. ii, 756, n. 8.

B

BALAAM.

- Balaam habuit internum instinctum ad prophetandum quamvis infidelis et iniquus. vi, 585, n. 13; 613, n. 29; 614, n. 32.

BAPTISMUS.

In baptismo nullum fit votum, neque explicitum, neque implicitum. vii, 852, n. 11.
Ad baptismum ejusque effectum ac gratiam in illo, dispositio in adulto cum solo originalis sola fides. Alioqui et cum mortali, necessaria saltem vera et supernaturalis attritio, ut et in pœnitentia. Sufficit tamen hæc virtualis. Ad valorem in adulto, necessaria ejus suscipiendi saltem virtualis intentio. ix, 167, n. 97.
Parvulorum baptismo tinctorum eadem gratia quocumque ministro tingantur. ix, 181, n. 167.
In baptismo additio et in nomine Beatæ Virginis, quod invalidet, aut non invalidet, ex intentione proferentis est. ix, 97, n. 31.
Quid in illo interrogatio conscientie ad Deum, ix, 150, n. 20.
Verbum vite in eo consecratorium, non conacionatorium. ix, 151, n. 26.
Baptismi character potentia passiva, ut valide et sacramentaliter recipi possint alia sacramenta. ix, 352, n. 128.

BASILIDIS.

Basilidis hæresis tangitur. iii, 144, n. 5.

BEATIFICATIO.

Beatificatio est permissio, seu facultas pontificis, ut aliquis possit haberi pro sancto, non vero est iudicium determinativum. vii, 293, n. 2.
Unde beatificatio non est iudicium pontificis saltem ut caput Ecclesie, sed congregationis cardinalium ad id deputatorum, cum permissione, seu concessione papæ. vii, 294, n. 3.
Ideo pontifex in beatificatione particulari non iudicat ipsam personam esse sanctam absolute, et simpliciter. vii, 294, n. 3.
Beatificationem præcedit elevatio. vii, 295, n. 4, vide Ecclesia, elevatio et papa.
Unde si restricte beatificatio conceditur a papa quod certo die possit celebrari de aliquo sancto, non potest facta celebratione, alio die etiam per modum devotionis, et missæ votivæ de eo celebrari. vii, 305, n. 27.
Probabile tamen videtur, quod si concedatur,

ut tali die celebretur de illo, possit in alium diem transferri, si adsit impedimentum. vii, 305, n. 28.

Si autem non ponatur restrictio, sed concedatur celebratio de aliquo sancto, potest cum octava celebrari. vii, 305, n. 28.

Si concedatur beatificatio pro religionis certæ religionis, ut quod sacerdotes talis religionis possint de illo sancto celebrare, nullis aliis id licet. vii, 306, n. 29.

Si autem restrictio sit circa locum, non circa personas, omnes sacerdotes possunt ibi celebrare. vii, 306, n. 29.

Si concedatur cultus cum restrictione, verbi gratia quod liceat celebrare missam, et nihil de alio cultu publico dicatur, possunt alia specialia signa exhiberi connexa cum illo. vii, 306, n. 29.

BEATIFICATUS.

Beatificatus solum licet eo modo et illo cultu publice venerari, sicut a papa conceditur, reliqua vero, et si expresse non prohibeantur, non possunt licite exhiberi. vii, 305, n. 26.

BEATITUDO.

Beatitudo nostra non consistit in aliquo, quam in Deo, quia in illo est ultima perfectio creaturæ rationalis, quod est ei proprium essendi, quia in tantum unumquodque perfectum est, in quantum attingit ad suum principium. ii, 161, n. 1.

De fide est quod beatitudo non est æqualis in omnibus, sed diversa juxta cujuscumque meritum. ii, 380, n. 1.

Jovinianus hæreticus ex parabola laborantium in vinea, quibus unica merces, id est, unus tantum denarius datus est, concludebat omnes fore æquales in beatitudine. ii, 380, n. 1.

Lutherus idem credebatur, sed per aliam rationem ad hoc ducebatur. ii, 380, n. 1.

D. Augustinus et plures alii patres denarium illum de quo Jovinianus, intelligunt unitatem vite æternæ ex parte objecti visi, quod est Deus, in quo vita æterna habetur, non ex parte modi videndi, quia mansiones et gradus multi sunt. ii, 382, n. 3.

Beatitudo cur competit Deo. iii, 889.

Ei tribuenda est secundum intellectum. iii, 889.

Complectitur omnem aliam beatitudinem. iii, 889.

Beatitudo, vide error, fides, præscientia et præcario.

Beatitudo naturalis fuit materia superbia diaboli. iv, 953, n. 37.

Contempsit Angelus malus beatitudinem supernaturalem, et quare. iv, 948, n. 31.

Erravitne Angelus sicut Pelagius, circa beatitudinem? iv, 948, n. 31, vide error et hæresis.

Id æmper negat D. Thomas, quidquid dicant Suarez et Alarcon. iv, 953, n. 37; 1010, n. 1.

Ad beatitudinem in communi, seu finem ultimum necessitatur voluntas quoad specificationem. v, 303, n. 1; 514, n. 6.

Beatitudinis definitio. v, 162, n. 1; 169, n. 1; 244, n. 4.

Beatitudo duplex est, formalis, et objectiva. v, 162, n. 1.

Aliaque est perfecta, alia imperfecta. v, 163, n. 2.

Beatitudo in nullo creato potest consistere. v, 163, n. 3.

Beatitudo in visione Dei quantumvis minima salvatur. v, 167, n. 12.

Beatitudo est bonum creaturæ rationalis, non irrationalis. v, 164, n. 4.

In beatitudine modus satiandi est diversus, satietas tamen una. v, 167, n. 13.

Beatitudinem perfectam nequit homo in pura natura constitutus habere. v, 163, n. 14.

Beatitudo in communi est idem quod ratio formalis boni perfecti. v, 116, n. 19.

Beatitudinem, seu rationem formalem boni perfecti omnes homines appetunt in actionibus humanis. v, 116, n. 20.

Sive sit beatitudo ista vera (materialiter quidem sumpta) sive apparens. v, 116, n. 20.

Beatitudo formalis non consistit in habitu, sed in actu. v, 169, n. 1; 179, n. 25.

Quid circa hoc Benedictus XII definiat. v, 169, n. 2; 170, n. 3.

Beatitudinis proprium est satiare appetitum. v, 163, n. 3.

Beatitudo debet esse bonum perfectissimum. v, 223, n. 59.

Et perfectissima operatio, qualis est visio intellectualis. v, 223, n. 59, vide visio.

Beatitudo est vita æterna. v, 171, n. 7.

Beatitudo est perfectio ultima in gradu intellectualitatis. v, 171, n. 6.

Et qualiter hoc intelligatur. v, 171, n. 6.

Beatitudinis conditio est negatio miserie. v, 139, n. 12.

Beatitudo non consistit in operatione increata communicata beato, sed creata. v, 175, n. 15.

Beatitudo omnes potentias replet. v, 195, n. 1; 199, n. 11.

Beatitudo quantum ad rationem status in perfectione circa omnes potentias constituitur. v, 199, n. 11; 200, n. 15.

Illa actio beatitudo formalis est, quæ formaliter est assecutio ultimi finis. v, 210, n. 34.

Beatitudo in unica tantum operatione, quæ sit assecutio, consistere formaliter debet. v, 200, n. 15.

Beatitudo formaliter est visio clara Dei. v, 201, n. 16; 210, n. 34.

Quod expresse docet Divus Augustinus. v, 204, n. 22.

Non autem est actus voluntatis. v, 210, n. 34.

Beatitudo non consistit in delectatione. v, 210, n. 34.

Beatitudo hominis quo sensu in pace consistat. v, 227, n. 6.

Beatitudinis adeptio quam unionem poscat. v, 232, n. 18.

Beatitudinis proprietates radicaliter ex actu intellectus consequuntur. v, 242, n. 42.

Beatitudinis perpetuitas, vide perpetuitas.

Beatitudo ipsa non est dos animæ beatæ. v, 315, n. 6.

Beatitudinis actus nunquam transit, sed perpetuo durat. vi, 872, n. 18.

Beatitudinis actus reddit hominem impeccabilem. vi, 872, n. 18.

Beatitudinis actus si daretur sine habitu gratiæ, non redderet hominem justum, sed solum in esse physico beatum. vi, 872, n. 18.

Beatitudo essentialis non repugnat cum merito, siq̄ adjungatur illi status viatoris. vi, 906, n. 6, vide meritum.

Respectu beatitudinis adeptæ, et possessæ repugnat ab intrinseco dari meritum. vi, 906, n. 6.

Beatitudo physica, et moralis quid sint. vi, 872, n. 19.

Beatitudines sunt octo, et sunt operationes præcipuæ, quibus ab hoc sæculo elongamur: explicanturque omnes seorsum. vi, 712, n. 1.

Beatitudines quomodo sint octo, si septem donis Spiritus sancti correspondent: et quare octo numerat Matthæus, et quatuor tantum Lucas. vi, 713, n. 6.

Beatitudo augetur ex eo quod beatus plura in Deo videat quasi intensive, et formaliter, non autem quasi materialiter extensive. vii, 790, n. 40.

Beatitudo pertinet ad objectum specificativum spei ex parte rei speratæ, non tamen ex parte rationis formalis sperandi. vii, 336, n. 29.

Beatitudo æterna non speratur in auxilio humano. vii, 338, n. 34.
 Bona creata quæ conducunt ad beatitudinem sunt objectum materiale secundarium spei. vii, 340, n. 5.
 Beatitudo æterna ut sit objectum spei absolute loquendo debet esse bonum speratum sibi, non aliis. vii, 341, n. 6.
 Supposita unione amoris, qua proximum reputamus ut unum, etiam possumus illi sperari beatitudinem. vii, 341, n. 6.
 Ad vincendas difficultates pro beatitudine alterius erigitur animus. vii, 345, n. 20.
 Beatitudo proponitur viatoribus reprobis ut possibilis et futura. vii, 393, n. 11.

BEATUS.

Beati non formant cognitionem inadæquatam de attributo omnipotentia in sua entitate, sed respectu creaturarum, quæ in ipsa videntur distincte et in particulari, nam in communi bene constat videnti omnipotentiam quod potest infinita. i, 632, n. 31.
 Beatus ex eo quod non videat omnia objecta omnipotentia, non sequitur quod ex parte subjecti distinguat ipsam omnipotentiam ab attributis. i, 632, n. 32.
 Beati ex vi visionis non distinguunt inter intellectum et voluntatem Dei. i, 632, n. 32.
 Beati vident processiones Filii et Spiritus sancti distingui inter se, quia sunt collativa opposita, non tamen inter intellectum et voluntatem, quia eis relative non opponuntur, licet habeant eminenter et fundamentaliter unde distinguantur a nostro intellectu. i, 632, n. 32.
 Beati redduntur impeccabiles. iv, 977, n. 28.
 Necessario beati amant Deum et per consequens non peccant. iv, 874, n. 4; 876, n. 8.
 Confirmati enim in gratia, et beati redduntur impeccabiles, ex accidenti, non ex natura sua. iv, 876, n. 8.
 Remanent enim beati peccabilis ab intrinseco, et ex principiis natura. iv, 876, n. 8.
 Ad hoc ergo, ut aliquis sit impeccabilis per naturam, requiritur perfectio infinita. Requiritur enim quod habeat esse indefectibile, et incommutabile in essendo, ut sit etiam indefectibilis in operando. iv, 876, n. 8.
 Modus enim operandi sequitur modum essendi. iv, 877, n. 8.
 Est tantum variatio accidentalis, non autem substantialis in actu, per quem Angeli beati meruerunt beatitudinem, in primo perseverando. iv, 767, n. 16.
 Quidam tamen secus sentiunt. iv, 967, n. 16.
 Beatus in visione Dei meliori modo potest videre Deum, sed non rem meliorem, et sic satiat est omnino. v, 467, n. 12.
 Beatos esse damnandos, et damnatos beatificandos asseruit Origenes. v, 246, n. 4; 278, n. 2.
 Beatus capax est legis, et præcepti, non quia capax mali, sed quia capax subjectionis. v, 265, n. 53.
 Beatus habet libertatem contradictionis, cum quo stat non posse omittere defectuose. v, 265, n. 53.
 Beatus quomodo habeat libertatem circa amorem creaturarum. v, 265, n. 53.
 Beati impeccabilitas, vide impeccabilitas.
 Beatus redditur impeccabilis sola visione Dei. v, 246, n. 12.
 Beato ad servanda præcepta non datur gratia, quæ sit talis respectu beatitudinis, sed nature. v, 266, n. 55.
 Beatus ex vi visionis non solum in sensu composito, sed in nullo sensu etiam diviso peccare potest stante visione. v, 276, n. 79.
 Beato ad implenda præcepta quomodo debeat auxiliium efficacax. v, 276, n. 80.
 Beato connaturale est videre ea, quæ ad se pertinent. v, 282, n. 15.
 Beatus necessario amat Deum etiam quoad exercitium. v, 306, n. 7.
 Beati amor, vide amor.
 Beatus altiorem beatitudinem non desiderat. v, 317, n. 36.
 Beatorum corpora, et functiones ipsorum, vide corpus gloriosum.
 Beatorum corporum lingua, seu gustus, vide corpus gloriosum.
 Beatus nec mortaliter, nec venialiter peccat. v, 245, n. 2.
 Beati quomodo conformentur voluntati divina, etiam in volito materiali Dei. vi, 51, n. 31, vide conformitas.
 Beati habent virtutes morales, quia licet non habeant passiones moderandas, eliciunt tamen passiones moderatas. Et idem est de Christo, et statu innocentia. vi, 428, n. 41; 428, n. 44; 508, n. 62.
 Virtus autem penitentia datur in eis, non tamen in Christo, et quare, vide penitentia, virtus et moralis.
 Beati habent scientiam infusam, qua res cognoscunt extra Verbum ex divina revelatione. vi, 629, n. 75.
 Beati quem actum doni timoris habeant, vide timoris donum.
 In beatis non manet fides. vii, 109, n. 11.
 In illis manent virtutes morales, vii, 111, n. 15.

Beati cognoscunt petitiones nostras Deo manifestante illas in Verbo. vii, 776, n. 48; 787, n. 32.
 Beati cognoscunt in Verbo omnia quæ ad ipsos spectant. vii, 788, n. 36.
 Beati cognoscunt orationes nostras quæ successu temporis ad eos diriguntur, a principio suæ beatitudinis. vii, 789, n. 37.
 Beati orant pro nobis, et etiam pro se ipsis, non quidem quoad gloriam essentialem animæ, sed quoad accidentalem, tam corporis, quam exaltationis sui nominis. vii, 804, n. 2.
 Beati orant pro nobis aliquando cognoscendo futurum eventum, aliquando non, sed tamen oratione conditionata, si ita fuerit voluntas Dei. vii, 805, n. 3.
 Pro beatis non est orandum, sumendo orationem pro medio obtinendi aliquid illis, bene tamen ut ex oratione consequatur aliquod gaudium accidentale eisdem. vii, 796, n. 2.
 Beati quomodo voces efformare possunt in celo. vii, 910, n. 15.
 Erunt in beatis voces, cantica et Dei laudes. vii, 910, n. 15.
 Ex vi visionis beatifica attingit beatus per ipsam aliquas creaturas. viii, 345, n. 4.
 Superior beatus semper videt eminentius divinam essentiam, quam inferior. viii, 363, n. 9.
 Non oportet quod quilibet beatus comprehensive cognoscat quidquid pertinet ad suum statum. viii, 364, n. 14.
 Superior beatus perfectius videt mysteria fidei, quam inferior. viii, 364, n. 14.

BELLUA.

Belluæ ferocissimæ divina virtute mansuefactæ. vii, 96, n. 19.
 Belluarum ferocissimarum vires cedunt potestati demonis. vii, 972, n. 25.
 Belluæ quantumvis ingentes, et immanes magicis carminibus possunt curari et frænari. vii, 973, n. 26.

BELLUM.

Bellum justum ex utraque parte nequit dari in re, et per se loquendo, bene tamen per accidens, et supposita aliqua ignorantia. vi, 143, n. 49.

De bello an sit justum dubitans, si post factam sufficientem diligentiam manet dubius, non peccat obediendo regi, seu principi. vi, 154, n. 37.
 Bellum est actus iustitiæ vindicativæ. vi, 161, n. 10.
 Belli indictio, vide princeps.

BENEDICTUS.

Benedictus XII quid definiat circa id in quo formaliter beatitudo consistit. v, 169, n. 2; 170, n. 3.

BENEFACIO.

Benefacere aliis est causa delectationis, quia nascitur ex quadam excellentia super alios quæ per talem actionem manifestatur, vide actio, admiratio, memoria, motio, motus, similitudo, spes et tristitia.

BENEFICIARIUS.

Beneficiarii tenentur sub mortali ad recitandum officium divinum. vii, 821, n. 4.
 Beneficiarii non recitantes officium in primis sex mensibus ab obtento beneficio, probabile est, quod non tenentur ad restitutionem, licet peccent. vii, 825, n. 4.
 Oppositum autem etiam est probabile. vii, 825, n. 4.
 Beneficiarii tenentur ad restitutionem fructuum si non recitent, etiam ante sententiam iudicis. vii, 825, n. 6.
 Beneficiarius tenetur restituere in integrum omnes dies, et omnes horas, quas omittit recitare pro rata. vii, 828, n. 11.
 Ad hoc autem requiritur quod omissio recitandi sit voluntaria, et talis quod sit peccatum mortale. vii, 828, n. 13.

BENEFICIUM.

Abusus est dæmon beneficio Dei eum elevantis ad finem supernaturalem dum ei sese subicere recusavit. iv, 893, n. 31.
 Habens plura beneficia satisfacit recitando semel in die. vii, 822, n. 4.